

SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL

† 21 IANUARIE
579 - 662

PRIETENII LUI HRISTOS IUBESC DIN INIMĂ PE TOȚI

Tu când te rogi din tot sufletul pentru cel care te-a ponegрит, Dumnezeu îi înștiințează despre nevinovăția ta pe cei care s-au smintit din pricina bârfei.

Prietenul adevărat este cel care în timpul ispitei se face părtaș fără tulburare și fără zgomot la necazurile, nevoile și suferințele aproapelui, ca și cum ar fi ale lui.

Doar cei care țin cu credincioșie poruncile lui Dumnezeu, și cunosc bine adâncul judecăților dumnezeiești, nu-i părăsesc pe prietenii lor atunci când aceștia sunt încercați cu îngăduința lui Dumnezeu. Cei care însă

disprețuiesc porunca lui Dumnezeu și ignoră sensul adânc al încercărilor pe care Dumnezeu le îngăduie, când prietenul o duce bine, se bucură împreună cu el, în timp ce când e necăjit de ispite, îl părăsesc. Uneori se întâmplă să se alieze și cu vrăjmașii lui.

Prietenii lui Hristos iubesc din inimă pe toți. Dar nu sunt iubiți de toți. Iar prietenii lumii nici nu iubesc pe toți, nici nu sunt iubiți de toți. Prietenii lui Hristos păstrează dragostea neîntreruptă până la sfârșit; ai lumii, până ce se ciocnesc întreolaltă din pricina lucrurilor lumii.

În toate cele făcute de noi, Dumnezeu ia seama la scop, cum s-a spus adeseori: de lucrăm pentru El, sau pentru altceva. Când vrem deci să facem vreun bine, să avem de scop nu plăcerea oamenilor, ci pe Dumnezeu, ca privind pururea la El toate să le facem pentru El, ca nu cumva să răbdăm și oboseala și să pierdem și plata.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 23 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 27 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 28 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 1, 21-24; 2, 1-4; Ev. Matei 22, 2-14; glas 1, voscr. 1 → Duminica a 14-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

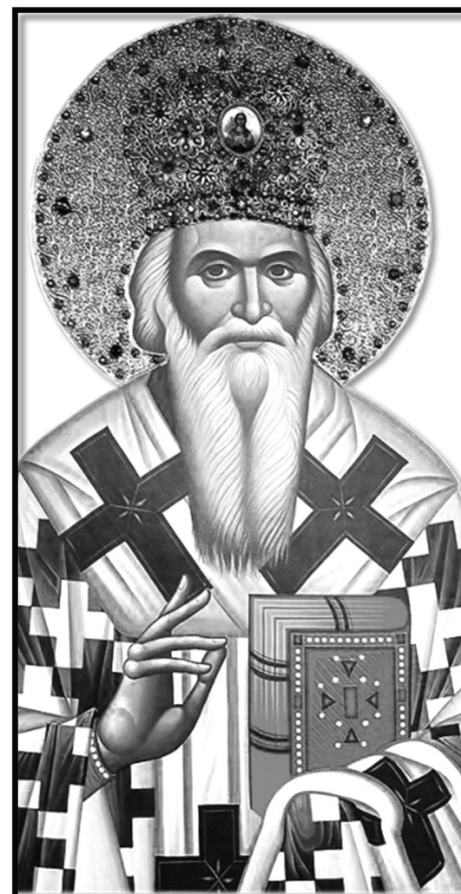

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cu cât are cineva viața mai simplă, cu atât mai fericit este” – Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 523 / 21 ianuarie 2024

SFÂNTUL
NICOLAE VELIMIROVICI

1880 – 1956

SĂ FACEM ROADĂ VREDNICĂ DE POCĂINȚĂ

Cine vrea să-L întâlnească pe Hristos trebuie să se curățească, pentru că-L întâlnește pe Sfântul Sfinților. Zaheu era întinat de iubirea de argint și nemilostivire și, când s-a întâlnit cu Hristos, s-a grăbit să se curețe prin pocăință și facere de bine.

Căința este părăsirea cărărilor rele bătătorite de picioarele oamenilor, precum și de gândurile și dorințele lor, și întoarcerea pe o cale nouă: calea lui Hristos. Dar cum să se pocăiască păcătosul până ce nu-L întâlnește pe Domnul în inima sa și nu își cunoaște rușinea? Mai înainte de a-L vedea pe Hristos cu ochii, micuțul Zaheu l-a întâlnit în inima sa și s-a rușinat de căile sale.

Căința este durerea pentru amăgirea în care s-a complăcut atât de mult păcătosul. Mult, foarte mult, până când l-a străpuns durerea înșelării. Însă durerea aceasta de sine duce la deznădejde și la pierzare dacă nu merge mână-n mână cu

rușinea și cu frica de Dumnezeu. Doar așa este vindecătoare, doar așa nu vatămă. Fericitul Augustin a simțit durerea aceasta de moarte, care l-ar fi ucis dacă n-ar fi ajuns degrabă la rușine și la frica de Dumnezeu.

Căință este străvederea dintr-o dată a leprei care te roade și strigătul de ajutor către Vindecătorul. E ca și cum un om având părul negru și neprivindu-se multă vreme în oglindă s-ar uita deodată și s-ar vedea cu părul albit. Asemeni omului acestuia e și păcătosul care crede fără grijă despre sine că e sănătos la suflet, până într-o zi când ochii i se deschid și vede că e plin de lepră. Dar până nu se uită într-o oglindă cum are să vadă lepra de pe sine? Unde e acea oglindă?

Oglinda e Hristos, oglinda în care fiecare se vede așa cum este. Este singura oglindă ce li s-a dat oamenilor ca să se uite și să se vadă așa cum sunt. În Hristos, în oglinda cea clară, fiecare se vede urât și bolnav; și mai vede și chipul său cel dintâi, așa cum l-a avut și așa cum trebuie să-l mai aibă. Păcătosul Zaheu, înfloritor și vioi pe dinafară, văzându-L pe Hristos a văzut și cumplita lepră care-l acoperea, și durerea pentru care alt leac nu e pe pământ decât Hristos.

Căința e începutul lepădării de voia proprie, începutul supunerii în fața voii lui Dumnezeu. Trăind în voia sa, omul ajunge curând în vizuina fiarelor, în ocolul vitelor, lipsit de vrednicia sa împărătească. Nu este

om pe pământ care să fi trăit după voia sa și să fi rămas om. "Om" nu e niciodată sinonim cu "voie proprie"; om în toată puterea cuvântului e numai acela care se supune unei voințe mai înalte, voința dreaptă și nebiruită a lui Dumnezeu. Cine trăiește după voia sa trăiește în nebunie, în întuneric și în scrâșnirea dinților. Însuși trupul îi e întuneric și scrâșnet, la fel și sufletul. Voia de sine deschide ușa viermelui neadormit care devoră și trupul și sufletul. Căința este descoperirea cuibului de șerpi din sine însuși. *Vai mie*, strigă înspăimântat păcătosul ai cărui ochi s-au deschis și vede, *Vai mie, de unde au crescut în mine viermii aceștia? Cine mă va izbăvi de ei?*

Din dumnezeiască rânduială, în Evanghelie sunt pomenite doar câteva pilde de pocăință, pline însă de învățăminte din neam în neam. Pilda Apostolului Petru ne arată căderea în mai multe rânduri din pricina fricii de oameni, și căința înnoită ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu. Pilda femeii păătoase ne dezvăluie lepra desfrâului și vindecarea de lepra aceasta. Pilda lui Zaheu ne arată lepra lăcomiei și vindecarea de ea. Pilda tâlharului pocăit pe cruce ne arată puțința mântuirii și puterea mântuitoare a căinței fie și pentru cei mai mari nelegiuți, și fie și în ultima clipă: a morții. Toate acestea sunt pilde ale unei căințe pline de nădejde, care duce la viață. Ele ne stau dinainte tocmai pentru ca, în păătoșenia noastră, să putem alege calea

mântuirii. Dar mai este și o căință care duce la moarte, deznădejde și ucidere de sine, și aceasta a fost căința vânzătorului Iuda: *Am greșit vânzând sânge nevinovat... și, ducându-se, s-a spânzurat* (Matei 27, 4-5). O astfel de căință, ce duce la deznădejde și omor, nu e căința creștină cea binecuvântată, ci mânie satanică asupra sa însuși, asupra lumii și a vieții.

În Zaheu păcătosul s-a deșteptat Zaheu-omul, întunecat până atunci de cel mai dinainte, și acesta s-a grăbit să se înalțe ca să-L vadă pe Omul fără de păcat, să vadă chipul său cel dintâi, curat și neschimbat. Zaheu a alergat așadar și s-a suit, ca pe o scară, într-un sicomor ce creștea pe marginea drumului pe unde avea să treacă Domnul.

Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: *Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân*. Din cuvintele acestea se vede că nu Zaheu L-a zărit mai întâi pe Domnul, ci Domnul pe el: *Iisus, privind în sus, a zis...* Domnul l-a chemat pe Zaheu. L-a văzut pe Zaheu în duh cu mult mai înainte de a da cu ochii de el când a sosit la locul acela. L-a văzut încă mai înainte ca el să se desprindă de mulțime și să suie în vârful pomului. O, cum le pătrunde toate Dumnezeu nostru! Ne vede, și noi nici nu ne dăm seama. Îl căutăm cu trudă, iar El ne-a și aflat. Doar să ne îndreptăm spre El ochii minții, dorind din toată inima sa-L vedem, și El ni se va și arăta și ne va chema pe

nume, îndemnându-ne să coborâm din înălțimea primejdioasă a cugetării după simțuri în inimă, în casa noastră cea adevărată, prin rugăciune. Atunci ne va spune Domnul, fiecăruia: *astăzi în casa ta trebuie să rămân*. Când mintea omului coboară în inimă și, tinde, scăldată în lacrimi, spre Dumnezeu cel viu, inima se face loc de întâlnire între Dumnezeu și om. Și acesta este înțelesul adânc, duhovnicesc, al celor întâmplate cu Zaheu.

Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: *Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit*. Cine i-a cerut așa ceva? Cine l-a învinovățit că ar fi obijduit pe alții? Nimeni. El singur a simțit, de față cu Domnul Cel preacurat și fără de păcat, că este vinovat; însăși fața Domnului l-a împins, fără vorbe, la pasul acesta. Inima înfrântă nu are trebuință de cuvinte ca să se înțeleagă cu Dumnezeu. Dumnezeu îi dezvăluie de îndată păcătosului ce trebuie să facă. Omul are doar a se căi în inima sa pentru păcatele sale, și neîntârziat Dumnezeu îl va face, cu puterea Sa, să aducă rod de pocăință. Înaintemergătorul Ioan le-a arătat oamenilor calea adevăratei pocăințe: *Pocăiți-vă!*, a spus. Și îndată a adăugat: *Faceți deci roadă vrednică de pocăință* (Matei 3, 2,8). Iar aici avem un păcătos care aleargă toată calea aceasta și împlinește porunca!

Sursa: impantokratoros.gr